

онда је потребно да се утврди каква дела могу улазити у састав једног јединственог колективног кривичног дела, тј. морају ли то бити само иста дела или могу бити и разне врсте једног кривичног дела. Правна логика као и разлози правичности нужно захтевају прихватање другог гледишта, које је прихватио окружни суд у горњем случају. Ако кривично дело преваре у виду заната из чл. 258 ст. 3 обухвата све појединачно извршене преваре, не види се разлог због кога би оно обухватало само крупније преваре, док би ситне преваре образовале ново дело у стицају са овим првим. Неубедљив би био аргуменат да ст. 3 чл. 258 Кривичног законика упућује на ст. 1 истог члана те да само дела из овог става могу сачињавати колективно кривично дело преваре у виду заната, јер се ово упућивање односи на опис кривичног дела преваре уопште, који је дат у ст. 1 чл. 258. Како чл. 259 говори такође о кривичном делу преваре прописујући блаже кажњавање у случају када је у питању ситна превара, то ово дело не претставља неко ново, квалитативно различито кривично дело, већ само блажу врсту истог кривичног дела. Стога је сасвим разумљиво, да и ова дела могу улазити у састав кривичног дела преваре у виду заната поред дела предвиђених чл. 258 ст. 3 Кривичног законика.

Супротно гледиште би и са разлога правичности било неодрживо, јер би према истоме кривац који у виду заната поред крупних врши и ситне преваре одговарао за два кривична дела у стицају, док би онај који у виду заната врши само крупне преваре био у повољнијем положају, јер би одговарао само за једно кривично дело.

Из изложеног излази да у случају када је неко лице у виду заната извршило више превара и то како оних из чл. 258 ст. 1 Кривичног законика, тако и оних из чл. 259 ст. 1, — постоји само једно кривично дело, и то колективно кривично дело преваре у виду заната из чл. 258 ст. 3 Кривичног законика.

Мирослав Ђ. Ђорђевић

ВОЂЕЊЕ УПРАВНОГ СПОРА ПРОТИВ АКТА ДОНЕТОГ ПО ПРАВУ НАДЗОРА

У прошлом, првом броју „Анала“ објавио је занимљив случај под горњим насловом П. Димитријевић.

Хтео бих да поводом овог случаја учиним две кратке напомене.

Најпре, мислим да треба истаћи велику чисто правничку вредност одлуке Врховног суда. Начин на који је Савезни врховни суд решио питање издвојивши прави циљ и идеју управног судства на супрот свим формалним аргументима претставља леп пример вештине тумачења и њене важности. То доказује висок квалитет нашег судства, а истовремено и познату чињеницу да је улога судства

изванредно велика за право. Образложење овога би тражило шире излагање но што ми овде можемо учинити, али треба истаћи саму чињеницу.

Задржаћемо се мало дуже на другој напомени. Савезни врховни суд сматра да се управни спор може покренути само у случају да надзорни орган донесе ново решење. То је оправдано. Али он није узео у обзир да је странка која се обратила надзорном органу била у оправданом очекивању да ће надзорни орган стати на њено гледиште и да је очекујући то могла пропустити рокове за покретање управног спора. Међутим, може се узети за целисходније да странка, пре но што пође на управни спор, претходно исцрпи сва средства унутар саме управе да њене акте учини законитим. То би значило да би странка, поступајући друштвено и правно целисходно, дошла у неповољан положај. То би, опет, изазвало нужност да странка, ако жели да употреби средство управног спора, мора паралелно употребити и тужбу управном суду и претставку надзорном органу, а ово би, опет, изазивало упоредан рад оба органа. Такав упоредан рад би могао довести и до различитих решења њихових, а онда би се морало решити питање које од тих решења треба да се примени.

Због свега тога би став Савезног суда био употпуњен и претстављао изграђен систем ако би се сматрало да, у случају кад надзорни орган ћути или донесе одлуку да претставку одбаци, странка има право да у разумном року поднесе тужбу управном суду, иако је пропустила нормалне рокове за тужбу. Тиме би се омогућило да у највећем броју случајева управа добије могућност да сама исправи своје акте и да управни суд интервенише само кад је заиста потребно, као што би се избегла могућност двоструког поступања у истој ствари. Поред тога, не може се спорити да ћутање надзорног органа, као и његово одбијање претставке, ипак претставља једну нову и важну чињеницу, која, додуше, није исте вредности као ново позитивно решење, али која је ипак толико важна да може изазвати продужење рока за покретање управног спора. Законитост и интереси грађана тиме би били у потпуности заштићени, у истом духу у коме је већ став Савезног врховног суда. Што се тиче дужине самог рока, довољна је, мислимо, ознака да он треба да буде разуман. У случају одбијања претставке, рок би могао бити нешто краћи но што је нормалан рок за подношење тужбе, а текао би од дана обавештења о одбијању; у случају ћутања, тај исти рок би текао од оног тренутка кад се разумно могло очекивати да се претставка или одбаци или донесе ново решење о њој.

Др. Радомир Лукић